

Publicerad 2008-12-16 13:49 av Måna N. Berger

Nedräkningen 16 december kl. 13:01

Passageriter.

Jag ringde och sjukanmälde mig idag. Det återstår sju nätter att jobba. Förkylningen härjar runt i kroppen, jag såg ingen anledning att pressa mig längre. Det har jag gjort så ofta. Nu har jag släppt taget, jag förlåter mig själv nästan vad som helst de få dagar som återstår. Lättja, bristande engagemang, dammråttor under möblerna och sjusofarfasoner. Allt ursäktas med mantrat jag idisslar: jag ska ju snart gå i pension.

I dessa tider, med finanskriser och arbetslöshet, när varslen står som spön i backen och unga, fullt arbetsföra människor, familjeförsörjare, går utan jobb och blir marginaliserade, när världens folk svälter och flyr undan krig och katastrofer, börjar jag tänka att det jag skriver om egentligen är ett lyxproblem. Ett pseudoproblem. Som pensionär i rättan tid kommer jag att rädda mig upp på en liten trygg holme i kaoshavet, visserligen till ett liv under knapphetens bistra stjärna men det kommer inte att gå någon nöd på mig heller. Även en fattigpensionär har råd med kaffe och knäckebröd - än så länge!

Och jag kan ju fiska. Åt katterna.

Nej, det är trots allt inte levnadsstandarden som är problemet, även om jag vet att många ålderspensionärer har svårt att få det att gå ihop. Seniorlån, läste jag om häromdagen. Det ska bli lättare för äldre att få banklån, med den egna bostaden som säkerhet. Förmånligt, för dem som äger en bostad vill säga. Det gav mig en känsla av att befinna mig på det definitiva sluttande planet, av att rutscha tillbaka i nittonhundratalets välfärdshistoria till en kniptångssituation där de som inget hade satt ohjälpligt fast.

Men det är ändå inte det.

Mitt skrivande fyller en eftersatt funktion som rite de passage. Övergångsrit, eller passagerit. "Passagerit kallas en ritual som markerar en persons övergång från ett livsstadium till ett annat." I Sverige har vi följande (officiella) passageriter: dop, konfirmation, studenten, giftermål och begravning, inhämtar jag snabbt på Google.

Tiden mellan bröllop och begravning skulle alltså vara en enda lång transportsträcka i vår torftiga kultur? Och begravningen har ju inte förmålet så mycket glädje av. Kanske man kan räkna tjugofemårsgåvan, och smörgåstårten sista dagen på jobbet (tack och hejdå!) som passageriter? Men än en gång, i dessa arbetslöshetens tider är det inte alla som får uppleva det heller.

Nej, det räcker inte åt mig. Jag vill ha en ordentlig markering av den passage som alla, oavsett kön, social status, religion och nationalitet förr eller senare får uppleva, om de får ha hälsan; övergången från arbetsliv till pension. Och jag vägrar se det som introt till begravningen.

Vi lever längre än någonsin. Hundraåringar bakar kakor till sitt födelsedagskalas. Nittioåringar åker Vasaloppet. Det finns ju ett liv kvar!

Ett helt fjärdedels oförbrukat liv som ligger invävt i anonymitetens spindelväv, där vi bara förväntas bli ihågkomna med och tacksamma för lite dragspelsmusik och en julblomma från Svenska kyrkan.

Det är inte nog för mig.

Därför skriver jag. Envist vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Måna N. Berger med Poeter.se id #7470 innehar upphovsrätten